

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

[Γεώργιος Σουρής]

Ο νέος Αίας

Δράμα και κωμωδίας κράμα

εφ. *Ο Ρωμηός*, Αθήνα

τχ. 373 (1892), σ. 1-4

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

**‘Ο νέος Αίας, δράμα
και κωμωδίας; κωμόμα.**

Πρώτη σκηνή
έλευινή.

Σκηνή δεύτερα
τραγικωτέρα.

‘Η άνωτέρω ξυνορίς
κι’ ὁ νέος Αίας Θεωδωρής.

(‘Ο Φασουλής κι’ ὁ Περικλῆς σιγά σιγά γελοῦν
και ‘στο Χρηματιστήριον ἐμπρός συνομιλοῦν.)

Π. Ποιός εἶναι τούτος πούρχεται τρεχάτος ἀπό πέρα
και δεξιά κι’ ἀριστερά σπαθίζει τὸν ἀέρα ;
Φ. ‘Ο νέος Αίας, Περικλῆ, ὁ και Μαστιγοφόρος ...
κι’ ὅπως προβάτων ἐσφαζεν ἀγέλας παραφόρος
ὁ παλαι Τελαμώνιος, ἐμπίπτων εἰς παγίδας,
κι’ ἐνόμιζε ὁ φουκαρὸς πῶς σφάζει τοὺς ‘Ατρείδας,
ἔτσι και τούτος σήμερα μετὸ σπαθί ‘στο χέρι
θαρρεῖ πῶς σφάζει, Περικλῆ, τῶν μεσιτῶν ἀσκέρι.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λὲς σὰν τί κακὸ κι’ αὐτοὶ τοῦ ἔχουν κάνει ;
Φ. Ξέρω κι’ ἐγώ, βρέ Περικλῆ, τί διάβολος τὸν πιάνει ! ...
ἀλλ’ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ μετὸ φουσκωμα πολὺ
κι’ εὐθύς τκυτότῃ σου τέντωσε ν’ ἀκαύσης τί ‘μιλεῖ.

Θ. Χαῖρε λοιπόν, ὦ ‘Αθηνᾶ, σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη.
ὅπου κοντὰ μου στέκεσαι μ’ ἀσπίδα και μετὸ δόρυ.
Σὺ μόνη μ’ ἐβοήθησες ‘στον πόλεμον αὐτὸν
και τὴν πληθὺν κατέσφαξα καμπόσων μεσιτῶν,
ὅπου παγίδας μ’ ἔστησαν και μ’ ἔκαναν νὰ ρέψω,
διὸ κι’ ἐγὼ μετὸ λάχανα και πράσσα θὰ σὲ στέψω.

Π. Σὲ ποιὸν ‘μιλεῖ, βρέ Φασουλῆ ; ...
Φ. Σ’ ἐμέ τὸν μετὸν μπεγλιθάνη ...
ὡς τὴν ἀρχαίαν ‘Αθηνᾶν θαρρῶ πῶς μ’ ἐκλαμβάνει.
Π. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν καθίνας τὸν λυπεῖται

(‘Ο Φασουλῆς τὴν ‘Αθηνᾶν μετὸ τρόπον προσποιεῖται

Φ. Εἰπέ μου, Αἶα Θεωδωρῆ, τὸ φοβερὸν σου ξίφος
εἰς τῶν ἀνόμων μεσιτῶν τὸ ἔβαψες τὸ στίφος ;
Θ. Ναι, ‘Αθηνᾶ, τὸ ἔβαψα και μετὸ πικραπᾶνω
κι’ ἀκόμη ‘λίγο πρόσμενε νὰ ‘δῆς τί θὰ τοὺς κάνω.

Φ. Δὲν τοὺς λυπᾶσαι τοὺς πτωχοὺς ;
 Θ. Τί λέγεις, Ἀθηναῖ ;
 ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ν' ἀπλώνω τραχηλὰ
 καὶ αὐτοὶ νὰ στήσουν γύρω μου παγίδας διαφόρους ; ...
 ἔ ! ὄχι, ὄχι, ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλω φόρους ...
 Ἄρσ' αὐτοὶ ἀνέβασαν εἰς ὕψη τὸ χρυσάφι
 καὶ μὲ τὸ Εἰκοσάφραγκο δὲν ἔκαναν νισάφι,
 ἔπρεπ' ἐγὼ νὰ στείλωμαι μὲ τὸ σπαθὶ 'στὴ θήκη
 καὶ νὰ μοῦ κἀνουν ὕστερα τὸ τρικαντὸ καθήκι ;
 Ἄρσ' αὐτοὶ δὲν ἄφηναν νὰ ὕψωθῶν τὰ φόντα
 γιὰ πείσμα τῶν ζεθούμικα καὶ ἐγὼ 'στ' ἀροτριῶντα,
 καὶ ἁμέσως φόρους ἔβαλα σὲ καθενὸς γομάρι
 καὶ ὁὸς του φόρους 'στὸ κρασί καὶ φόρους 'στὸ σιταρι.
 Γιὰ φόρους μ' ἐπικισ' ἔξαφρα πρωτοφανῆς μανία
 καὶ νὰ καὶ 'στὸ πετρέλαιο καὶ νὰ 'στὰ Τελωνεῖα,
 καὶ αὐτὴν τὴν φαρβρίταν μου μαζῶν τὴν μιζιπόλιεν
 συνένταξα περὶ καπνοῦ σπουδαῖον μονοπώλιον,
 καὶ οὕτω πῶς κατώρθωσα τῶν μεσιτῶν τὰ τέρατα
 νὰ τὰ καθίσω μὴ χαρὰ εἰς τῶν βωδιῶν τὰ κέρατα.
 Φ. Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ γύριζες παντοῦ ὡς Ὀδισπόρος
 καὶ κατὰ φόρων ἐσκουζες τσοῦτον παραφόρος ;
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ 'σφουρίζεις καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
 πῶς προτιμᾶς καλλίτερα νὰ μὴ φορῆς βρακί
 παρὰ μὲ φόρους νὰ γενῆς 'στὴ ράχη μας τσιμποῦρι
 καὶ ἀπ' τὴν Βουλή πολὺ συχνὰ μᾶς τόκαδες κουμποῦρι ;
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἔκανες συναγωγαίς καὶ χαύραις
 καὶ μὲ ντακούλια 'φρένιαζες καὶ μὲ παντιέραις μαύραις,
 καὶ ὠρκίζεσο νυχθημερὸν μὲ ὄλα τὰ σωστά σου
 εἰς τῶν προγόνων τὰ ὄστα καθῶς καὶ 'στὰ ὄστα σου
 πῶς προτιμᾶς καλλίτερα νὰ τρῆς ξερὸ χαροῦπι
 παρὰ ὁ κόσμος νὰ σὲ 'πῆ Πετρέλαιο Τρικούπη ;
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ 'πιᾶστηκες καὶ μὲ τὸν Καρχαῖον
 καὶ τούπες ἀμονόπλιον γιὰ τὸν καπνὸ δὲν κἀνω »
 καὶ τὰ παπούτσιά τούδωσες καὶ ἠκούσθη τόσος θρήνος.
 καὶ 'στὸ Παρίσι ἔφυγε διὰ νυκτὸς ἐκεῖνος ;
 Δὲν εἶσ' ἐκεῖνος ὁ Λαπᾶς καὶ ἐκεῖνος ὁ Γεγῆς,
 ποῦ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἔλεγες σαχλὰ 'στῆς ἐκλογαίς,
 ποῦ κάθε τόσο γύριζες 'στοὺς δρόμους μὲ τὸν Κάββα
 καὶ ὁ κόσμος τὴν καρύστα σου μὲ ζήτω τὴν ἐτρέβα,
 καὶ σὺ ὁ λαοπρόβλητος ἐξήστραπτες καὶ ἐθρόντας
 καὶ μὲ τοὺς λόγους 'φούσκωνες τοὺς φίλους τοὺς πεινῶντας,
 καὶ ἔζω φρενῶν ἠλάλιζαν νηστεύοντες ἀπαδούχοι
 καὶ μὲ τοῦ Τσελεπίτσαρη ἐσκίρτας τὸ τσαρούχι,
 καὶ ἐμεῖς ἐτρέγαμε μυρτιαίς 'στὰ πόδι σου ν' ἀπλώσωμε
 καὶ καρδωμένους 'φώναζες ἀπάπούτσι νὰ μπλωλώσωμε ; »
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ 'θύμωνες βρυχώμενος ὡς λέων
 καὶ ἔλεγες μπαλωματῆς καὶ μέγας Ναπολιῶν,
 καὶ ὡς Ἀρλεκίνος παρδαλὸς 'στὴ μέση μας ἐπήδας
 καὶ λάκκον ἦνοιγες βαθῖν 'στοὺς πονηροὺς Ἀτρείδας,
 καὶ ἐζήτηεις ἐπὶ πίνακος τὴν κἀραν τοῦ Τρικούπη
 γιὰτὶ μὲ φόρους 'στὸν λαὸν ἐγίνετο κουνούπι,
 καὶ ἡ ὁδοὶ εἰς τὰ σύννεφα σ' ἐκῦτταζε μετάρσιο
 καὶ εἶχ' εὐκλειότητα σὰν νᾶπινε καθάρισι,
 καὶ ἀπὸ 'ψηλὰ ἐκόριζε τὸ κλασικὸν μας χῶμα
 καὶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦς τάπαυτὰ ὄλ' ἡ Ἑλλάς ἐβρώμα ;
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἔφερες καὶ τοὺς λιμοκοντόρους ;
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μοῦλεγες πῶς δὲν θὰ βάλῃς φόρους,
 καὶ τώρα μὲ θορεῖς καὶ λὲς «ποῦ σ' εἶχα, ποῦ σὲ ζέρω ; »
 Θ. Ἄν βλέπῃς φόρους, Ἀθηναῖ, καὶ ἀπ' τοῦ Μωρητᾶ τὸν γέρο,
 ἐγὼ δὲν πταίω εἰς αὐτό, καὶ ὁ κόσμος ζέρει ὄλος
 πῶς πταίει ὁ Πετρέλαιος, ὁ Ἀγγλὸς, ὁ Μογγόλος.
 Ἐγὼ πολλάκις ἔλεγα καὶ εἰς σὲ καὶ 'στοὺς ἐμπόρους
 πῶς 'στὸν λαὸν οὐδέποτε δὲν θὰ προσθέσω φόρους,
 μὰ τώρα μοῦ ἀπέδειξαν τὰ σχέδιά μου φροῦδα
 φαῦλοι μεσίται δεκατρεῖς, ὁ πούντος τοῦ Ἰουδα.

Καὶ τούτους ὑπεκίνησε τοῦ Σώλσβουρου ὁ μούργος,
 ὁ λαοπλάνος Ὀδυσσεὺς καὶ μικρὸς πανούργος,
 ποῦ μὲς 'στὸ Χαβιαρόχανο γυρεύει καταφύγιον
 καὶ δὲν μ' ἀφίνει ἀπ' ἐκεῖ νὰ εἰρῶ Ἰσζυγιῶν.
 Ταιουτοτρόπως ἔφυγε ποτὲ 'στὴν Καλαυρίαν
 καὶ ὁ Δημοσθένης ὡς ἐμὲ δεινὸς 'στὴν ρητορείαν
 ὅταν τὸν κατεδίωκε ἡμιθανῆ σχεδὸν
 ἐκεῖνος ὁ Ἀντίπατρος, ὁ μέγας Μακεδῶν.
 Αὐτὸς μοναχὰ μ' ἔψησε μὲ τὸ Ναπολεόνι ...
 ἔ ! νάτος, νάτος, ἔρχεται ... κρυφὰ κρυφὰ τρυπώνει ...
 δὲν θὰ μοῦ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, πανούργε, λαοπλάνε ...
 παντοῦ παντοῦ ἐγνώσθησαν αἱ νέαι σου πλεκτάναι.

(Ὁ Θεωδῶρς τὸν Περικλῆ Τρικούπη τὸν θαρρεῖ
 καὶ εὐθὺς σηκῶνει κατ' αὐτοῦ τὸ ὄβρι τὸ βαρὺ,
 καὶ ὁ Περικλέτης χάνεται εἰς τὸ Χρηματιστήριον
 πρὶν σφαιριῶν τοῦ Αἴκαντος γενῆ ἐξίλαστῆριον.)

Θ. Ἐξω, προδότα μικρὲ ...

Π. Δὲν εἴμ' ἐγὼ ἐκεῖνος ...
 Θ. Ἐξω, πανούργε Ὀδυσσεῦ, μὲ τὸ ἀχρεῖον σηῆνος.
 Μὰ νὰ ἐμπρός μου καὶ ὁ Συγγρός, ὁ Χιώτης ὁ Ἀτρείδης.
 Φ. Ἐγὼ καλοῦμαι Φασουλῆς, τοῦ ἀργυροῦ κασιδίης.
 Μακάρι νᾶμουνα Συγγρός νὰ κἀνω σουαρέδες
 χωρὶς κίλιμα δανεικὰ καὶ δανεικοὺς μπερδῆδες.
 Θ. Βαρῶστε καὶ σὰς ἔφαγα ἢ ὠσότέ μου χρήματα ...
 μακρὰν, μακρὰν τοῦ Γαλατᾶ τὰ τόσα περιτρίμματα,
 ποῦ δεξιά καὶ ἀριστερὰ Φρενοκομεία κἀνουν
 γιὰ νὰ μᾶς κλείσουν εἰς αὐτὰ ὀπόταν μᾶς τρελλάνουν.
 Ξεκουμπισθῆτε ὄλοι σας μακρὰν αὐτῆς τῆς σφαίρας
 πρὶν σὰς περάσω διαμπαξὲν ἐν στόματι μαχαίρας.
 Ὅρσε καὶ σὺ ... μὰ νὰ καὶ σὺ ... σ' ἐσκότωσα καὶ σένα ...
 ἐμπρός μου σέρνονται πολλοὶ μὲ τᾶντερα χυμῆνα.
 Δὲν θέλωμεν ὁμογενεῖς εἰς τὸ δικὸ μας χῶμα,
 ὅπου μᾶς κτίζουν χάρισμα καὶ Φυλακὰς ἀκόμα,
 δὲν θέλωμεν νὰ βλέπωμεν τὰ μούτρα φιλανθρώπων,
 ποῦ ἐσπρωξαν 'στὸ βάραθρον τῆς προκοπῆς τὸν τόπον.
 Θὰ τοὺς γκαρμῖσω ἀπ' ἐδῶ ἡμέρα μεσημέρι
 καὶ θὰ τοὺς στείλω ἀναυλα 'στὸ πρῶτο τῶν λημέρι.
 Φ. Μωρὲ ἀμάν γιὰ τὸ Θεό ...

Θ. Ἐτελείωσαν τὰ ψέμματα ...
 ἡ εἰψα μου θὰ κορεσθῆ 'στῶν μεσιτῶν τὰ αἵματα ...
 Θὰ φύγουν, ἐτελείωσε, κομμένο τὸ γελέκι ...
 εἶπα, τὸ θέλω, τὸ ζητῶ, κανεῖς δὲν μὲ ἀντιστέκει ...
 ξεκουμπισθῆτε γρήγορα, δὲν ἔχει τρίττα κάτσα,
 ἐδῶ θὰ μείνη μοναχὰ ἡ κάθε ντόπια ράτσα,
 οἱ Μωραῖται δηλαδὴ, οἱ πρᾶσι καὶ πειθῆναι,
 καὶ ἐκ τούτων θὰ προτιμηθῶν οἱ προσφιλεῖς Γερτῆναι,
 καὶ ἐκ τούτων οἱ καλλίτεροι βλαστοὶ τοῦ Βασιλείου
 ὅσοι εὐτύχησαν νὰ 'δοῦν τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου
 καὶ ν' ἀπλωθῶσιν νηπια τὰ πρῶτα πρῶτα χεῖδια
 εἰς τῶν πατέρων μου τὴν γῆν, εἰς τὰ κλεινὰ Λαγκαδῖα.
 Ὅταν δὲ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ ἡ ξένη μεσιτεία
 καὶ μείνη τῶν Λαγκαδιανῶν ἡ ἀριστοκρατία,
 ὅταν μ' ἀφήσουν ἡσυχὸν καὶ ἐκεῖν' οἱ δεκατρεῖς
 τότε θὰ θραύσῃ τὸν ζυγὸν ἡ τάλαινα πατρίς,
 ἁμέσως θὰ καθαρῶσθῃ καὶ ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου,
 θὰ χαίρετῶσιν αὐγὴν σωσταῦ Ἰσζυγιῶν,
 καὶ θὰ καρδῶνμαι καὶ ἐγὼ παράποτε ὠραῖος
 Βιλλαρδουῖνος κύριος καὶ αὐθέντης τοῦ Μωρεῶς.

(Ταῦτα εἰπὼν τοῦ Φασουλῆ βραεῖ τὰ πισινὰ
κι' αὐτὸς ἀμέσως λησμονεῖ πὼς εἶναι Ἀθηναῖος
καὶ 'στὸ Χρηματιστήριον μετὰ τῶν ἄλλων σύρεται
καὶ πὼς δὲν λέγεται Συγγρός σφοδρῶς διαμαρτυρεται.)

—
Τρίτη σκηνή,
ὄλο φωνή.

(Τὸ σπῆτι τοῦ Πρωθυπουργοῦ κι' ἀπὸ παντοῦ Κορδόνι
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος παρλάρων 'στὸ μπαλκόνι,
καὶ κατ' ὄψιν Τσελεπίτσας με' πλῆθος ἐγκαθίτων
κι' ὁ τρομασμένος Φασουλῆς λαλῶν 'στὸν Περικλίτην.)

Θ. Ἀγαπητοὶ ἐγκαθίτοι καὶ φίλοι συμπολίται,
γνωρίζετε τὴν σήμερον πὼς κρίσις ἀπειλεῖται,
κι' ἂν θέλετε πραγματικῶς νὰ λέγωμαι Μεσσίας
ὑπερανθρώπου ἀπαιτῶ ἐκ μέρους σας θυσίας
καὶ πάλιν ν' ἀποδειξωμεν πὼς ἡ 'δική μας ράτσα
ἀντέχει σὲ χορταρικά καὶ σὲ λαχάνων μάτσα.
Τὸ σκάφος κλυδωνίζεται εἰς ἀνοικτὰ πελάγη
κι' ἂν δὲν γενήτε μετ' ἐμοῦ ὡς πρὶν λαχανοφάγοι
ἐντὸς μικροῦ μευφλούζικο τὸ κράτος μας θὰ εἶναι ...

Π. Γεῖά σου, ἀφέντη τοῦ Μωρηᾶ ...

Φ. Εὐοί, Βιλλαρδουίνε.

Θ. Κάτω οἱ φόροι 'φώναζα, μὰ τὴν 'ἀπάνω φόροι ...
παρὸν ντοννέρ σας βεβαιῶ τοὺς βάζω με' τὸ ζόρι,
κι' ἂν καὶ με' φλέγη πάντοτε τρελλὴ φιλοπατρία
πλὴν με' προδίδει κατ' αὐτὰς ὁ πούντος δεκατρία.
'Ἄλλ' ὅσο καὶ νὰ χάσωμε ταῦτά με' τὸ κλαθῆ
ὁ ἰδικός σας ὁ μισθός ζημίαν δὲν θὰ πάθη
κι' εἰς ὄλους σας ἀκέραιος θὰ οἰδεταὶ λουφές ...
εἰσεῖς δὲν εἴσθε Ἰάχαρις, πετρέλαιον, καφρός,
μηδὲ ψωμί μηδὲ κρασί κι' ἀροτριῶντα βώδια,
μὰ με' δουλεύετε πιστὰ με' χέρια καὶ με' πόδια,
κι' εἶσθ' ὅτε με' σφυρίγματα καὶ δύναμιν τῆς γλώσσης
χάλατε τῶν Τρικουπικῶν σαχλάς διαδηλώσεις.
'Ἄλλ' ὅταν ραχατεύετε 'ψηλά 'στὰ θεωρεῖα
καὶ γίνεται εἰς τὴν Βουλὴν μεγάλη φασαρία
ἀνάγκη νὰ προσμένετε χωρὶς νὰ συζητήτε
τὴν ὥραν τὴν κατάλληλον ποῦ θὰ χειροκροτήτε,
καὶ πρέπει ἕνας Πρόεδρος ἀπ' ὄλους σας νὰ γίνη
κι' αὐτὸς εἰς εὐκαιρον στιγμήν τὸ σύνθημα νὰ δίνη
γιὰ νὰ μὴ φαίνεσθε χαζοὶ 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλον
κι' ἐκτίθεισθε 'στους γέλωτας γελῶν ἀντιπάλων.
Λαϊκόν, καθὼς σας ἔλεγα, ζητῶ θυσίας πάλιν
ν' ἀντεπεξέλθω 'στὴν δεινὴν τῶν δελορράφων πάλιν,
καὶ ὅστις δὲν θυσιασθῆ με' πᾶσαν προθυμίαν
αὐτὸς ποτέ του δὲν θὰ 'δῇ τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

ΕΝΑΣ. Ἐγὼ τὰ δὴ τσαρούχια μου, Πρωθυπουργέ, σοῦ φέρνω.

ἌΛΛΟΣ. Κι' ἐγὼ τὰ δὴ τοῦζούκι μου ...

Θ. Μετὰ χαρᾶς τὰ πέρνω.

ἌΛΛΟΣ. Σοῦ δίνω τὸ 'πεκάμισο ...

ἌΛΛΟΣ. Κι' ἐγὼ τὸ 'σώβρακό μου.

ἌΛΛΟΣ. Σοῦ δίνω καὶ τὸ φέσι μου ...

ἌΛΛΟΣ. Ἴδου καὶ τὸ 'δικό μου.

ἌΛΛΟΣ. Πάρε καὶ μιὰ βλαχόκαλτσα ποῦ δὲν παρκλερώνεται.

Θ. Μερσί, μερσί, εὐχαριστῶ, με' καθυποχρεώνετε.

ἌΛΛΟΣ. Κι' ἂν θέλης καὶ τὸ αἷμα μας ὄριστε νὰ τὸ πάρης
νὰ τῆχος γιὰ μαλακτικὸ τὴν ὥρα ποῦ παρλάρεις.

Θ. Ἀγαπητοὶ ἐγκαθίτοι, με' ἀνοικτὰς ἀγκάλας
τάς προσφοράς σας δέχομαι τὰς ἀληθῶς μεγάλας,

ἐλπίζω δὲ πὼς δι' αὐτῶν θὰ φέρω θεραπείαν
εἰς τὴν ἐπαπειλούσαν με δεινὴν χρεωκοπίαν,
καὶ πάλιν θ' ἀποδειξωμεν πρὸς ἔθνη χρυσόφορα
πὼς ὄντως Ἕλληνας εἰμὲν καὶ πάντοτε καὶ τῶρα,
ἂν καὶ δὲν ἔχωμε λεπτὸ νὰ ζῶσωμε τὸ δόντι ...

ΕΝΑΣ. Γεῖά σου, Βιλλαρδουίνε μας ...

ἌΛΛΟΣ. Εὐοί, Βελλερεσόντη.

ἌΛΛΟΣ. Κάτω τὸ Χαβιαρόγυνο καὶ γιοῦχα ὁ Μογγόλος.

ἌΛΛΟΣ. Ζήτη καὶ οἱ Γάλλοι, βρε' παιδιὰ, κι' ὁ Γαλλικός ὁ στόλος.

Θ. Τόσης θερμῆς δὲν ἤλπιζα φίλις ν' ἀπολαύσω

κι' ἐκ συγκινήσεως πολλῆς μου ἐρχεται νὰ κλαύσω.

ἌΛΛΟΣ. Κλάψε νὰ κλάψωμε κι' ἐμεῖς ...

Θ. Τὸ σύνθημα σας δίνω ...

Ἰδέτε πόσα δάκρυα ἐκ τοῦ προχείρου χύνω.

ἌΛΛΟΣ. Ἐξω τὰ μίζομάντυλα ...

Θ. Σταθῆτε ὄλοι σουζα ...

ὦ γλυκυτάτη μου πατρίε, ταλαιπωρὸς μευφλούζικα,
ἢ προσδοτίς ἄρουρα τοῦ κάθε ρουκαρᾶ,
δέξου καμπόσα δάκρυα τσοσῶν φλογερά,
ποῦ χύνουν τῶρα μετ' ἐμοῦ ἐγκαθίτοι ἀθήσοι,
νὰ γίνης Ἐνεακρουνος μ' ἐκεῖνα Καλιερρόν.

(Ὁ Φασουλῆς μ' ὀλοσυρμούς προβαίνει 'στὸν σωρὸν
κι' αὐτὰ 'στὸν Αἴαντ' ἀπκντᾶ με' τόνον κλαυθμηρόν.)

Φ. Μαστιγοφόρε Θεοφόρῃ καὶ γέρο Βοναπάρτα,
τὰ ρούχα, τὰ 'πεκάμισα, τὰ 'σώβρακά μας πάρτα.
Γνωρίζωμεν πολὺ καλά τί μέλλον μας προσμένει
κι' ἂς μείνωμεν δλόγυμοι καὶ τετραχηλισμένοι
προσφέροντες εἰς τὸν βωμόν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
ὡς μόνον ὀλοκαύτωμα πᾶν ἀσπρορροῦχων εἶδος.
Δώσε μας φύλλα τῆς συκῆς γιὰ τὰ κροφά μας μέλη
νὰ σκεπασθοῦν καὶ τῆσαρκα κι' ἀνήμπορὰ μου σκέλη,
εἰς δὲ τὸ μέλλον στρέφοντες καὶ δειγνοντες σιμνά
'στους ξένους καὶ μισέλληνας τὰ νῶτα τὰ γυμνά
θὰ λέμε ὑπερήφανοι χωρὶς κανένα στίγμα:
«νὰ διαχειρίσις σωστή, ὄριστε καὶ τὸ δείγμα».

Ὁ κύριος Χαρίλαος με' τὰ 'ψηλά κολλάρια
ὅταν κι' αὐτὸς συχνότατα πατῆ 'στὴν ἀγχιναρκα,
γιὰ τὰ στραβά ποῦ σκίπτεται τὸ ἴσο του κεφαλι
ποτέ δὲν λέγει ὅπως σὺ πὼς τοῦφταίζαν οἱ ἄλλοι.
Μὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ 'στὰ 'δικὰ σου σφάλματα ...
σοῦ φταῖνε ξένων προδοτῶν κι' ἰθαγενῶν ἐνὸς ἀλματτα,
σοῦ φταῖνε κι' ἡ Βασίλισσα κι' ὁ Βασιλεὺς ἐπίσης,
σοῦ φταῖνε κι' ὁ Διέδοχος μετὰ τῆς Πριγκιπισσας,
τὸ κάθε Βασιλόπουλο καὶ τρυφερὸ μωσχάρι,
ἢ Ἀναργύρου τῆς Αὐλῆς μετὰ τῆς Θεοχάρη.
φταῖνε κι' ὁ Θῶν κι' ὁ Μεσσαλάς κι' ὁ Αἰθῆς κι' ὁ Μπουντούρης,
ἐγὼ, αὐτός, ὁ Περικλῆς, τὸ ἄχθος τῆς ἀρούρης,
παντοῦ εὐρίσκεις τῶν κακῶν αἰτίους ἐπαρτατους,
καὶ μόνος σὺ, πανύμνητε Πρωθυπουργέ τοῦ κράτους,
κρυμμένος εἰς τὴν λεοντῆν τῆς Ρωσικῆς σου κάπας
ἀπ' ὄλα βγαίνεις πάντοτε ἀλάνθαστος σάν Πάππας.

Καὶ τῶρα, Τελαμώνιε, ποῦ τᾶκνες σαλάτα
'ἔσπαθωσες καθ' ὄλων μας με' δυνατὴ παρλάτα,
καὶ τοῦ Τρικουπη ἔσφρες τὰ ὄσα σέρν' ἢ σκουπα
κι' ἐγὼ «τρὶς εὐγε, Θεόδωρε» με' τὴν καρδιά μου σοῦπα.

Κι' εκείνος είπε ήσυχα πώς τὸ καλὸ σου θέλει
καὶ συμβουλὰς σου ἔδωσα μὲ γλῶσσα ὄλο μέλι :
« Προσκύνη, σέβου τὸν Θεόν, καὶ τίμα τοὺς γονεῖς σου,
μὴ βρίζῃς τοὺς χρηματιστὰς καὶ τοὺς ἡμογενεῖς σου,
ἐπιμελοῦ, κοπίλας ἐνόσω εἶσαι γέρας,
διὰ νὰ μὴ μετανοῆς κατόπιν παρκακίως.
Εἰς τὴν κατὰστασιν αὐτὴν χροιάζεται καὶ κοῦρα,
κι' ἂν βλέπῃς πὼς καὶ σήμερα τὰ κατὰφέρνεις σκούρα
προσκλησέ με βοηθὸν γιὰ νὰ σοῦ δώσω χέρι
πρὶν ὄχῃ βαθεῖα ἔσθ' ἀκόκκλω νὰ φθάσῃ τὸ μαχαιρί.»

Αὐτὰ σοῦ εἶπε, Θεωρῆ, χωρὶς χολὴν ἔσθ' αἰλὴν
κι' ἐκείνου διακόλωσιν τοῦ ἔκκαυαν οἱ φίλοι,
κι' ἠλαλαζάν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δέ, κι' ἐγὼ σὰν βγῆκα ἐξω
ἀπὸ τοὺς ὄχθ' ὅδ' εἰξουρα σὲ ποῖον νὰ πρωτοτρέξω,
γιατὶ κι' οἱ ὄχθ' μου φαίνεσθε σωτῆρες ὅπως πρέπει,
ὁ μὲν ἰσχύς τῆς Ροῦμελης, ὁ δὲ Μωρέως σκέπη.
Καὶ τότε κάμαις ἄστραψαν σὲ καθενὸς σελᾶχι
καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γενῆ ἐκ τοῦ συστάδην μαχη,
καὶ οὕτω πως νὰ πληρωθῇ τὸ τοῦ Ἱερεμίου
πὼς πάντες Ἕλληνας ἐσμὲν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.

Καὶ τώρα, Τελχμώνιε, ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχῃ
κι' ἄς πέσῃ κατεπάνω μας τῶν φόρων ἡ βροχή,
ἐγὼ δὲ πάντα θ' ἀγαπῶ τὸ κόμμα σου χμέτρως
κι' ὀπίσω σου θὰ σέρνωμαι σὲ πίκραις καὶ χαραῖς,
κι' οὐδέποτε θὰ σ' ἀρνηθῶ ὡς τὸν Χριστὸν ὁ Πέτρος
πρὶν ἢ γνωστὴ γαϊδάρα μου γκαρίση τρεῖς φορὰς.

Θ.—Εὐχαριστεῖ τὸν ρήτορα ἡ φίλη μου ψυχὴ ...
τὸ μέλλον εἶν' αἰώνιον καὶ τὸ παρὸν βραχὺ.
Ἄλλὰ τὰ Νομοσχέδια τὰ φορολογικὰ
ἀνέλπιστα, ὡς φαίνεται, θὰ φέρουν ζαχνικά,
κι' οἱ μὲν μοῦ λέν ἀπόσυρε κι' οἱ δὲ μὴν ἀποσύρης,
κι' ἐγὼ σὰν χάχας στέκομαι καὶ μισοκακομοίρης,
καὶ σὰν Ἀμλέτος σκέπτομαι περιπατῶν τριγύρω
νὰ τ' ἀποσύρω ἄραγε ἢ νὰ μὴν τ' ἀποσύρω ;
Σεῖς τί φρονεῖτε οἱ αὐτὰ ;

Φ. «Ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς κάμα...

εἰς ὅλα θὰ χειροκροτοῦν αἱ δύο μας παλάμαι.
Σὺ, Θεωρῆ, ὡς ἐμπειρὸς καὶ πανειδήμων γέρον
μόνος ἔμπορὸς τοῦ κόμματος νὰ κρίνῃς τὸ συμφέρον
καὶ σκέψου σὰν Γερτύνιος καὶ κάλσα τοῦ διαβόλου ...
ἂν μὲν δὲν φύγουν Βουλευταὶ μὴν τὰποσύρης διόλου,
ἂν ὅμως εἶναι κίνδυνος, εὐθὺς ἀπόσυρε τα
καὶ φασκελοκουκούλωστα καὶ διὰ τὸν ἔπαρέ τα.

Κι' ἔτσι κι' ἄλλοιῶς ἐμεῖς ἔδω οἱ ζῶντες βερεσὲ
προθύμως θὰ προσφέρωμεν τὰ πάντα μας πρὸς σὲ
καὶ θὰ σὲ προσκυνήσωμεν μετ' ἀταράχου βλέμματος
ὡς Σύμβουλον ἀνεύθυνον τοῦ ἀνευθύνου Στέμματος,
κι' ἂν ἀποσύρης τὰ μισὰ κι' ἂν τὰποσύρης ὅλα
ἐμεῖς ἀπερασίσαμεν ν' ἀφήσωμεν τὰ κῶλα.

Θ. Ὑπερβαλλόντως ἐκτιμῶ τὸν τρόπον ποῦ ἐκφράζεσθε.

Φ. Ἄ ! μπᾶ ! δὲν εἶναι τίποτα, καθόλου μὴν πειράζεσθε.

Θ. Εὐγνωμοσύνην ἄπειρον πρὸς ὅλους σας κηρύττω.

ΕΝΑΣ. Γιούχ κί φόροι, βρέ πικιά ...

ΑΛΛΟΣ. Ζήτω οἱ φόροι, ζήτω.

(Ἐπὲρ τῶν φόρων καὶ κατὰ τὸ πλῆθος ἀλαλάζει
κι' ὁ Θεωρῆς εἰσέρχεται καὶ ρούχα μεταλλάζει,
μετὰ μικρὸν δ' ἐξέρχεται φορῶν ζουρλουκνῶσαν
καὶ μηλωτῆν βαρύτιμον ἐνδόξου Γοσποδάρου,
καὶ πρὶν αὐτὴν τὴν ἄλυτον νὰ λύσῃ τραγωδίαν
μακρόθεν τρεῖς ὄγκανισμαὶ ἀκούονται γαϊδάρου.)